

МОБІЛІЗАЦІЙНА ПІДГОТОВКА

ОБОРОНОЗДАТНІСТЬ ДЕРЖАВИ ОЦІНЮЄТЬСЯ НЕ ЛИШЕ СТАНОМ ЇЇ ВІЙСЬКА

4

ВІТЧИЗНЯНИЙ ВИРОБНИК

БОЄЗАПАС «ХИЖАКА» — 550 НАБОЇВ

5

ЄДИНА КРАЇНА!

НАРОДНА АРМІЯ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

ВІВТОРОК, 28 КВІТНЯ 2015 РОКУ №46 (5381)

ТРАНСФОРМАЦІЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ

УКРАЇНСЬКА АРМІЯ СЬОГОДНІ Є ОДНІЄЮ З НАЙБОЄЗДАТНІШИХ

За словами Президента України Петра Порошенка, метою проведення масштабних воєнно-технічних навчань, які відбулися наприкінці минулого тижня на полігоні поблизу Миколаєва, є зміцнення обороноздатності нашої держави.

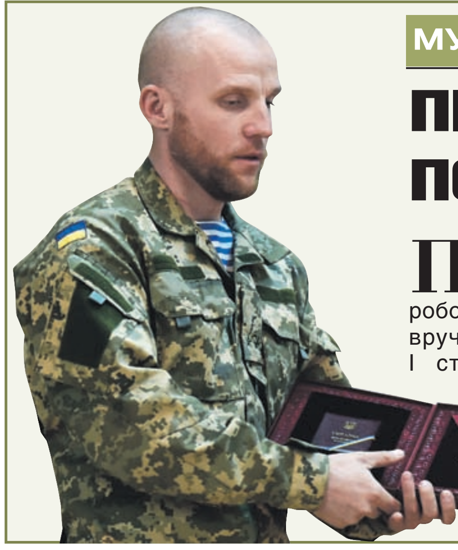
Глава держави відзначив професіоналізм та високий рівень підготовки всіх присутніх на полігоні військовослужбовців, значна частина з яких — мобілізовані, повідомляє прес-служба Президента України. «Левова частина військовослужбовців відноситься до четвертої хвилі мобілізації. Подивіться, який високий рівень був досягнутий за півтора-два місяці», — сказав Петро Порошенко представникам ЗМІ.

Якісно проведені навчання демонструють, що за рік Збройні Сили фактично відновилися, також констатував він.

СТОР. 3

Фото Руслана ЛІННИКА

МУЖНІ СИНИ УКРАЇНИ

ПІДПОЛКОВНИК МАКСИМ МИРГОРОДСЬКИЙ — ПОВНИЙ ЛИЦАР ОРДЕНА БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

Президент Петро Порошенко під час робочої поїздки до Миколаївської області вручив орден Богдана Хмельницького I ступеня командиру батальйону 79-ї окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ Збройних Сил України підполковнику Максиму Миргородському.

«Підполковник Максим Миргородський, який отримує орден Богдана Хмельницького I ступеня, стане першим із учасників АТО повним лицарем цього ордена», — зазначив Президент. Глава держави відзначив мужність офіцера. «Він завжди там, де важко», — наголосив Петро Порошенко, додавши, що Максим Миргородський брав участь у виведенні військ із Дебальцевого, повідомляє прес-служба глави держави.

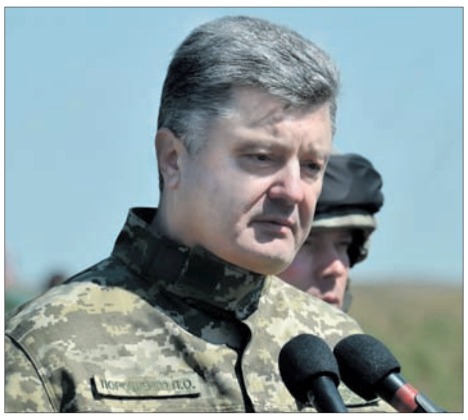
Комбат 79-ї бригади бере безпосередню участь в антитерористичній операції з травня 2014 року. Під його керівництвом зведений підрозділ у період з 14 по 27 листопада 2014 року виконував бойове завдання з оборони та утримання аеропорту в Донецьку. Протягом цього часу завдяки професійному керівництву військовим вдалося зайняти стратегічно важливі позиції в новому терміналі, утримати їх та завдати відчутних втрат противнику. В 2014 році Максим Миргородський був нагороджений орденами Богдана Хмельницького III та II ступенів.

E-MAIL: N_ARMY@ARMY.KIEV.UA HTTP://WWW.NARODKA.COM.UA

Народна армія
28 квітня 2015 року

АКЦЕНТИ ПРЕЗИДЕНТА

МИКОЛАЇВ — НАДІЙНИЙ ФОРПОСТ УКРАЇНИ НА ПІВДНІ

Миколаїв став надійним форпостом України на півдні, зазначив Президент Петро Порошенко під час зустрічі з ветеранами Другої світової війни, учасниками антитерористичної операції та волонтерами. «Навіть не віриться, що рік тому тут ще намагалися посіяти насіння «Русской весны». Не вийшло: грунт є українським», — наголосив Президент, повідомляє прес-служба глави держави.

Петро Порошенко додав, що Одесі, Дніпропетровську, Херсону та Миколаєву готувалася доля так званих «ДНР» та «ЛНР», де нині панують терор, безправ'я, насильство, тисячі загиблих і сотні тисяч біженців, розграбовані банки та зупинені підприємства, людей позбавлено зарплат і пенсій. «Вони і зараз не полишають цих спроб. Кожного дня ми перекриваємо канали, якими з Росії намагаються експортувати тероризм в Україну», — наголосив Президент. Зокрема, нещодавно СБУ проводила операцію із затримки терористичного угруповання, яке готувало знищення політичних діячів, терористичні акти та підриви громадських масових зібрань.

Глава держави додав, що ворог хотів протиставити українців одне одному, однак важкі випробування навпаки згуртували народ у сучасну українсько-європейську політичну націю.

ВОРОГ ХОТІВ ПРОТИСТАВИТИ УКРАЇНЦІВ ОДНЕ ОДНОМУ, ОДНАК ВАЖКІ ВИПРОБУВАННЯ НАВПАКИ ЗГУРТУВАЛИ НАРОД У СУЧАСНУ УКРАЇНСЬКО-ЄВРОПЕЙСЬКУ ПОЛІТИЧНУ НАЦІЮ

Президент відзначив нагородами ветеранів Миколаївщини, які були учасниками бойових дій під час Другої світової війни. «Не виграли б цієї війни без українців! Тут немає про що навіть сперечатися! Факт залишається фактом: внесок українців у перемогу над нацизмом — величезний. Не було б без нас перемоги», — сказав Президент, додавши, що обурливими є заяви російського керівництва про те, що Росія виграла б війну і без України. «Такі слова — то і наруга над пам'яттю загиблих воїнів і знущання над почуттями живих ветеранів», — зазначив Петро Порошенко.

Президент нагадав, що у лавах Червоної армії воювало близько 6 мільйонів мешканців України, зокрема обидва його діди. В цілому у країні під час Другої світової війни загинуло близько 8 млн людей, що становить понад 40% загальних втрат СРСР.

За словами глави держави, 8 травня разом з усією Європою українці вшанують пам'ять загиблих у війні, а 9 травня буде відзначено День Перемоги по всій Україні — від Закарпаття до Луганщини.

СИТУАЦІЯ В ЗОНІ АТО

ШИРОКИНЕ ПОТРЕБУЄ ДЕМІЛІТАРИЗАЦІЇ

У селищі Широкине Донецької області керівник групи української сторони Спільного центру з контролю та координації питань припинення вогню та стабілізації лінії розмежування сторін генерал-майор Андрій Таран представив для ознайомлення заступнику глави Спеціальної моніторингової Місії ОБСЄ Александру Хугу та представнику збройних сил Російської Федерації у Спільному центрі пропозиції української сторони щодо комплексу заходів з виконання Мінських домовленостей у частині, що стосується демілітаризованої зони в районі населеного пункту Широкине.

Як зазначив генерал-майор Андрій Таран, українська сторона Спільного центру виконала покладене на неї тристоронньою контактною групою завдання і вчасно підготувала проект документа.

— Українська сторона вважає пріоритетним питання демілітаризації селища Широкине. При цьому Мінські угоди й визначені ними принципи та критерії мають бути покладені в основу усієї подальшої роботи на цьому напрямі, — наголосив генерал-майор Андрій Таран.

План демілітаризації населеного пункту Широкине, зокрема, передбачає повне припинення вогню, відведення військових підрозділів сторін на визначену відстань, встановлення веб-камер, а також проведення українськими фахівцями робіт з розмінування села та прилеглої території.

Олександр КОЛЕСНИК, із зони АТО

УРЯДОВІ ПРІОРИТЕТИ

«У СВІТІ ВІДБУВАЄТЬСЯ СКЛАДНИЙ ГЕОПОЛІТИЧНИЙ КОНФЛІКТ, ЯКИЙ ПРОВОКУЄТЬСЯ РОСІЄЮ»

Єдиний правильний вихід із спровокованого Росією складного геополітичного конфлікту — аби світ був об'єднаний у допомозі Україні так, як Україна сьогодні допомагає Європі та ЄС, — наголосив Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк в інтерв'ю одному з вітчизняних телеканалів.

Арсеній Яценюк наголосив, що зараз усі, хто залишився на тимчасово непідконтрольних українській владі територіях Донбасу «є персональними заручниками Володимира Путіна і його імперських амбіцій». Про це повідомляє Департамент інформації та комунікацій з громадськістю секретаріату КМУ.

Глава уряду акцентував на необхідності виконання Росією Мінських домовленостей: «Приберіть своїх бандитів, зупиніть російську військову агресію і дайте людям можливість нормально жити. Собі також дайте можливість жити — зробіть Росію процвітаючою країною, а не агресором».

Проте, зауважив Арсеній Яценюк, Росія не хоче виконувати Мінські домовленості: «Якби вони хотіли виконувати Мінські домовленості, навіщо пригнати сотні нових танків, броньованої техніки, модернізоване озброєння і десятки тисяч натренованих російських терористів?»

«Зараз проблема лежить у тій площині, що ми хочемо миру, але ми змушені боротися за цей мир. І тому наш заклик до європейських партнерів і наших західних друзів — дайте нам можливість захистити нашу територію, дайте нам можливість захистити нашу країну. Ми воюємо з ядерною державою», — сказав він.

«ТІ, ХТО НА ЗАХОДІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ ДУМАЮТЬ, ЩО РОСІЙСЬКІ ТАНКИ ТУДИ НЕ ДОЇДУТЬ, — ДАЙ БОГ. МИ ТАКОЖ ПІВТОРА РОКУ ТОМУ ДУМАЛИ, ЩО РОСІЯ НІКОЛИ НЕ ДОЗВОЛИТЬ СОБІ АНЕКСІЮ КРИМУ І ВІЙСЬКОВЕ ВТОРГНЕННЯ НА ТЕРИТОРІЮ ДОНЕЦЬКА І ЛУГАНСЬКА. АЛЕ Є ТЕ, ЩО Є»

Арсеній Яценюк наголосив, що Україна не звертається до західних партнерів з проханням про наступальну зброю: «Дайте нам зброю для оборони держави, тому що ми обороняємо ваші кордони. Ми обороняємо сьогодні мир і спокій у Європейському Союзі».

«Ті, хто на заході Європейського Союзу думають, що російські танки туди не доїдуть, — дай Бог. Ми також півтора року тому думали, що Росія ніколи не дозволить собі анексію Криму і військове вторгнення на територію Донецька і Луганська. Але є те, що є», — сказав він.

Арсеній Яценюк зауважив, що у світі відбувається складний геополітичний конфлікт, який провокується Росією: «Єдиний правильний вихід — це коли всі об'єднані в тому, щоб захистити мир і стабільність і щоб допомогти Україні так, як ми сьогодні допомагаємо Європі та Європейському Союзу».

«Історія розставить усе на свої місця. Не ми напали на Росію, Росія напала на нас. Історія відновить справедливість, і Росія повинна про це знати», — додав глава уряду.

ОГОЛОШЕННЯ

Міністерство оборони України оголошує конкурс на заміщення вакантної посади головного спеціаліста відділу експортного контролю Управління військово-технічного співробітництва та експортного контролю

Кваліфікаційні вимоги: вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, спеціаліста, що дозволить виконувати завдання в частині, що стосується Міністерства оборони України щодо участі в заходах державного експортного контролю, можливості надання суб'єктам зовнішньоекономічної діяльності повноважень на право здійснення експорту, імпорту товарів військового призначення, використання у військовій сфері виробів, технологій, послуг. Стаж роботи за фахом на державній службі не менше 1-го року або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 3-х років за необхідності, виходячи із виконання структурним підрозділом основних завдань та функцій.

Документи щодо участі в конкурсі приймаються протягом 30 календарних днів після опублікування оголошення у газеті «Народна армія».

Кандидати мають подати наступні документи: заяву про участь у конкурсі, в якій зазначається про ознайомлення заявника зі встановленими законодавством обмеженнями щодо прийняття на державну службу та проходження державної служби; автобіографію; заповнену особову картку (форма П-2ДС) з відповідними додатками; фотокартку розміром 4х6 см; копії документів про освіту, підвищення кваліфікації, присвоєння вченого звання, присудження наукового ступеня; декларацію про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за минулий рік, копію документа, який посвідчує особу; копію військового квитка (для військовозобов'язаних); копії документів про надання пільг; дві копії довідки про присвоєння ідентифікаційного номера; копія трудової книжки; копія паспорта (сторінки 1, 2) та всі сторінки, де є фотокартки згідно з вимогами (за віком), а також сімейний стан і місце проживання.

Особи можуть подавати додаткову інформацію щодо освіти, досвіду роботи, професійного рівня і репутації (характеристики, рекомендації, наукові публікації тощо).

Додаткові консультації за телефонами посадових осіб Департаменту кадрової політики Міністерства оборони України:

(044) 245-45-35 — Пилипенко Сергій Корнійович, начальник відділу;

(044) 454-41-74 — Малиновський Павло Степанович, секретар конкурсної комісії, заступник начальника відділу.

Документи приймаються за адресою: 03168, м. Київ-168, пр-т Повітрофлотський, 6 (ст. метро «Вокзальна»), Департамент кадрової політики Міністерства оборони України, каб. № 591.

***

Посвідчення посадової особи Міністерства оборони України:

Апаршин І.М. серія МО № 000613;
Мазярчук В.М. серія МО № 000610;
Радіонова М.В. серія МО № 000609;
Попов О.А. серія МО № 000608;
Онищенко О.Р. серія МО № 000605;
Ленько М.Ю. серія МО № 000604;
Верлатий А.М. серія МО № 000602;
Радіонова М.В. серія МО № 000601;
Халімов І.С. серія МО № 000599;
Будик В.В. серія МО № 000594;
Хуршудян К.Б. серія МО № 000592;
Повх Ю.Д. серія МО № 000591;
Данилюк О.В. серія МО № 000588;
Лисюк С.А. серія МО № 000586;
Каюн Ю.В. серія МО № 000585;
Кабаненко І.В. серія МО № 000584;
Патарецький П.А. серія МО № 000580;
Галака О.І. серія МО № 000579;
Буци Б.Е. серія МО № 000578;
Супрун Л.П серія МО № 000575;
Авдєєв Г.Г. серія МО № 000574;
Коваленко А.М. серія МО № 000572;
Гугін Ю.В. серія МО № 000569;
Болотнюк В.А. серія МО № 000568;
Нуруллін Р.Ш. серія МО № 000567;
Костюк П.І. серія МО № 000566;
Швец В.В.серія МО № 000565;
Швець В.В. серія МО № 000560;
Поляков Л.І. серія МО № 000559;
Золотоверх І.В. серія МО № 000556;
Гавриленко Д.О. серія МО № 000555;
Колесников С.В. серія МО № 000554;
Князь І.В. серія МО № 000552;
Завгородній І.В. серія МО № 000548;
Паславський О.В. серія МО № 000547;
Харченко О.В. серія МО № 000546;
Галкін О.В. серія МО № 000545;
Сивоконь Ю.М. серія МО № 000544;
Казанський Ю.С. серія МО № 000541;
Прівалова Є.О. серія МО № 000537;
Надоша А.О. серія МО № 000536;
Гершун Ю.В. серія МО № 000535;
Сирота П.С. серія МО № 000532;
Луньо В.М. серія МО № 000527;
Лєщіна О.В. серія МО № 000526;
Коротаєв О.М. серія МО № 000520;
Амосова Т.В. серія МО № 000519;
Гольдарб М.Ю. серія МО № 000514;
Шарварко О.Б. серія МО № 000509;
Сафроняк А.О. серія МО № 000506;
Артеменко Н.Ф. серія МО № 000497;
Коваленко А.В. серія МО № 000495;
Присяжний В.І. серія МО № 000494;
Тіньков А.Л. серія МО № 000493;
Новиков Г.А. серія МО № 000491;
Царенко Л.Ю. серія МО № 000490;
Коротун М.М. серія МО № 000489;
Дружинський О.А. серія МО № 000488;
Мироненко А.М. серія МО № 000487;
Кужавський М.С. серія МО № 000486;
Ахметзянов Р.Г. серія МО № 000484;
Камінський В.П серія МО № 000483;
Скакун В.О. серія МО № 000481;
Шамрай Д.Ю. серія МО № 000480;
Павлюк С.М. серія МО № 000478;
Гомон О.О. серія МО № 000477;
Башняк Л.І. серія МО № 000473;
Сізов І.А. серія МО № 000471;
Потапенко В.Б. серія МО № 000468;
Бабенко А.Ф. серія МО № 000466;
Сафроняк А.О. серія МО № 000465;
Куцай Т.І. серія МО № 000455;
Ярошенко О.П. серія МО № 000447;
Панченко Д.В. серія МО № 000437;
Вишковська Н.В. серія МО № 000419;
Овдієнко В.Ю. серія МО № 000410;
Храмченко Л.Ф. серія МО № 000412;
Жмурко Я.В. серія МО № 000399;
Затинайко О.І. серія МО № 000395;
Поступайло Б.С. серія МО № 000393;
Лисянський В.Г. серія МО № 000392;
Бойко Ю.В. серія МО № 000387;
Можаровський В.М. серія МО № 000385;
Пантелеєв С.Б. серія МО № 000382;
Рябошапко М.М. серія МО № 000379;
Лисюк О.В. серія МО № 000377;
Шевчук Е.Г. серія МО № 000376;
Фролов В.С. серія МО № 000367;
Скидан Т.І. серія МО № 000366;
Шанталенко М.І. серія МО № 000364;
Сандул І.А. серія МО № 000351;
Пухляк А.М. серія МО № 000350;
Мовчан Н.А. серія МО № 000342;
Радецький В.Г. серія МО № 000341;
Гурський С.Г. серія МО № 000339;
Онуфрієнко Ю.В. серія МО № 000336;
Смирнов В.В. серія МО № 000329;
Василенко Б.М. серія МО № 000323;
Томорський В.Г серія МО № 000332;
Неботов П.Г. серія МО № 000321;
Дєєва Н.М. серія МО № 000319;
Щербань А.О. серія МО № 000316;
Кучеря Д.М. серія МО № 000311;
Тищенко І.І. серія МО № 000306;
Мартиненко О.П. серія МО № 000295;
Фесюк М.М. серія МО № 000288;
Толкачов М.М. серія МО № 000287;
Салівон В.І. серія МО № 000283;
Сивоконь М.М. серія МО № 000285;
Аверков В.Ю. серія МО № 000282;
Венгер Б.Б. серія МО № 000284;
Медвідь А.П. серія МО № 000299;
Мондраївський В.М. серія МО № 000271;
Монтрезор У.Л серія МО № 000269;
Овчаренко С.М. серія МО № 000251;
Бушуєв В.П. серія МО № 000248;
Средній О.П. серія МО № 000250;
Голубев О.В. серія МО № 000253;
Іващенко В.В. серія МО № 000255;
Реміняка О.О. серія МО № 000245;
Новоженін Є.О. серія МО № 000234;
Трентяк М.С. серія МО № 000242;
Бешкарев В.М. серія МО № 000233;
Ростішевський В.І. серія МО № 000236;
Глобіна О.В. серія МО № 000224;
Кирилов В.Д. серія МО № 000226;
Сафронов О.Ю. серія МО № 000148;
Длугаш С.В. серія МО № 000223;
Хохол Г.В. серія МО № 000210;
Курач А.В. серія МО № 000162;
Марусич А.В. серія МО № 000161;
Харьковщенко Ю.М. серія МО № 000208;
Киризюк О.М. серія МО № 000204;
Малашенко Ф.М. серія МО № 000177;
Хаврич Г.П. серія МО № 000169;
Уманець О.Д. серія МО № 000166;
Кислий Л.Ю. серія МО № 000164;
Дубінін В.Г. серія МО № 000163;
Стегній О.М. серія МО № 000160;
Білько В.М. серія МО № 000155;
Плишаков С.В.рія МО № 000154;
Півненко О.В. серія МО № 000151;
Харлашко П.А.серія МО № 000150;
Шмаляр Ю.Г.серія МО № 000149;
Грек В.Г. серія МО № 000016;
Качанський В.Я серія МО № 000168;
Абрамов П.М. серія МО № 000088;
Тарнавський А.Ф. серія МО № 000187;
Старченко А.Я. серія МО № 000194;
Калініченко М.І. серія МО № 000190;
Куцак Г.В. серія МО № 000135;
Соловей С.М. серія МО № 000132;
Залєвський В.Е. серія МО № 000061;
Заріпов Р.Г. серія МО № 000060;
Яременко О.М. серія МО № 000059;
Андросенко І.В. серія МО № 000124;
Верба С.Г. серія МО № 000023;
Ільченко В.І. серія МО № 000008;
Зубков В.П. серія МО № 000068;
Грищенко В.П. серія МО № 000066;
Коновалік В.І. серія МО № 000143;
Шестопалов М.І. серія МО № 000140;
Степанюк В.В. серія МО № 000141
вважати недійсними.

Департамент кадрової політики Міністерства оборони України

ТРАНСФОРМАЦІЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ

УКРАЇНСЬКА АРМІЯ СЬОГОДНІ Є ОДНІЄЮ З НАЙБОЄЗДАТНІШИХ

Початок на 1-й стор.

«Ми готуємося до оборони своєї країни. На території України зараз знаходиться агресор, ворог і ми маємо зробити все можливе на своїй ділянці для того, щоб забезпечити ефективний захист», — сказав глава держави та наголосив, що українська армія сьогодні є однією з найбільш боєздатних.

Водночас Президент зазначив, що, попри зміцнення свого війська, Україна неухильно дотримується зобов'язання відповідно до Мінських домовленостей, що було засвідчено і незалежними спостережними місіями. А от противник порушує всі домовленості, не допускає спостережну місію ОБСЄ. Саме така поведінка ворога і дає Україні додаткові підстави для підвищення обороноздатності.

«Дуже сподіваюся, що незабаром будемо бачити українські території звільненими, але ще раз наголошую — Україна неухильно виконує Мінські домовленості, тому в наступ українські Збройні Сили першими не підуть», — зауважив Петро Порошенко.

На Широколанівському полігоні Президент зазначив, що десантники є нашою гордістю: «Досвід АТО засвідчив, що на її початковому етапі найбільш підготовленими до відбиття агресії з боку Росії виявилися саме підрозділи високомобільних десантних військ та спецпризначення». Вони під щільними обстрілами і без жодних ротацій утримували гору Карачун, брали участь у визволенні від бойовиків Слов'янська та його околиць, у штурмі кургану Савур-Могила, що на той час дозволило врятувати життя багатьом українським воїнам. «Сьогодні підрозділи високомобільних десантних військ продовжують виконувати завдання на найбільш відповідальних ділянках лінії розмежування в зоні проведення антитерористичної операції», — наголосив глава держави.

Окремо Президент відзначив героїзм та мужність офіцерів і солдатів 79-ї Миколаївської окремої аеромобільної бригади, морських піхотинців, «морських котиків» з 73-го морського центру спеціальних операцій з Очакова, батальйону спеціального призначення «Миколаїв», 19-го батальйону територіальної оборони, військових льотчиків, Нацгвардії.

Президент також подякував волонтерам, які підтримують бійців на передовій, допомагають їхнім родинам та дітям. Петро Порошенко вручив нагороди військовим, які виявили мужність у захисті суверенітету та територіальної цілісності України, а також волонтерам Миколаївської області.

Народна армія
28 квітня 2015 року

МОБІЛІЗАЦІЙНА ПІДГОТОВКА

ОБОРОНОЗДАТНІСТЬ ДЕРЖАВИ ОЦІНЮЄТЬСЯ НЕ ЛИШЕ СТАНОМ ЇЇ ВІЙСЬКА

«Хочеш миру — готуйся до війни». У цьому простому й відомому всім висловлюванні закладено глибокий зміст: потужний оборонний потенціал країни є основним стримуючим фактором для будь-якого агресора. Але обороноздатність держави оцінюється не тільки чисельністю, оснащеністю і навченістю її армії, а сукупністю воєнного, економічного, соціального потенціалу країни у сфері оборони.

Саме про це йшлося на міжвідомчій науково-практичній конференції, яка відбулася нещодавно в Національному університеті оборони України імені Івана Черняховського. Участь у заході, ініціатором проведення якого виступило Міністерство оборони України, взяли представники Міноборони, Генерального штабу ЗС України та інших зацікавлених міністерств і відомств, а також військові науковці у сфері національної безпеки.

У практичному розумінні обороноздатність держави можна оцінювати як здатність формувати, утримувати, всебічно забезпечувати і нарощувати необхідну кількість військових формувань для збройного захисту в разі агресії або збройного конфлікту.

Обороноздатність держави — це сукупність воєнного, економічного і соціального потенціалу країни у сфері оборони

— Сьогодні метою нашої роботи є обговорення та визначення шляхів удосконалення організації планування мобілізаційної підготовки в державі, заходів довготермінових програм щодо підготовки державних органів виконавчої влади, спрямованих на задоволення потреб оборони держави, — зазначив заступник Міністра оборони України — керівник апарату Петро Мехед, відкриваючи конференцію. — Зокрема необхідно зосередитись саме на місці й ролі зазначених програм. Це багаторівневий і складний процес, який має здійснюватись безперервно.

Про наявні проблеми учасники конференції говорили відверто. У попередні роки була створена система керування мобпідготовкою країни без єдиного органу управління. Попередній уряд самоусувався від процесу координації та управління. Своєю чергою Мінекономіки також фактично залишилось поза необхідністю опікуватись обороноздатністю держави. Єдиним органом, на плечі якого лягла вся відповідальність, залишалося Міністерство оборони.

— Досвід проведення антитерористичної операції в Донецькій та Луганській областях, результати виконання заходів мобілізації у 2014–2015 роках свідчать про наявність низки проблемних питань в організації планування мобпідготовки на рівні держави в цілому, і в центральних органах виконавчої влади, і в органах місцевого самоврядування та інших структурах, — зазначив Петро Мехед. — Планування мобілізаційної підготовки не визначено як важлива складова процесу стратегічного та оборонного планування, низька підготовка керівників вищої та середньої ланки органів управління і підприємств з питань планування мобілізаційної підготовки — це ті фактори, які створюють проблеми.

Під час роботи конференції було сформульовано низку конкретних пропозицій щодо покращення стану справ. Серед інших — прийняття закону про функціонування фінансової системи в особливий період, створення дієвого механізму ресурсного забезпечення підприємств, організація накопичення запасів матеріальних цінностей мобілізаційного резерву. У соціальній сфері — формування високого патріотизму та національної свідомості громадян.

Роман ТУРОВЕЦЬ, «Народна армія»

ОБЛИЧЧЯ МУЖНОСТІ

«ДВІЙНИК» ОЛЕКСАНДРА УСИКА

— Усик, кажется?!
— Да, Усик! Олимпийский чемпион...
— В американськой военной форме и с украинской военной символикой...
— А чему удивляться?! Он сейчас выступает в США и всячески поддерживает Украину...»

(З розмови двох російських коментаторів)

«Двійника» Олександра Усика під час боксерського матчу між «Українськими отаманами» та командою збірної Росії 17 квітня цього року помітили на трибунах Палацу спорту в Києві російські коментатори. Насправді це був поранений боєць АТО, якому пощастило потрапити на матч, а форма на ньому була нового українського зразка. А «справжній» Усик наступного дня переміг чинного чемпіона Росії у важкій вазі Андрія Князєва. І як у старій добрій історії, український воїн і український спортсмен таки зустрілися. Але розповімо все по черзі...

ОБЛИЧЧЯ ОЛЕКСІЯ ПОСІКЛИ УЛАМКИ КАМЕНІВ. НА БОЙОВИХ МАШИНАХ ПОЧАЛИ ВИВОЗИТИ ПОРАНЕНИХ І ВБИТИХ. РЕШТА БІЙЦІВ ПРИКРИВАЛИ ВІДХІД. У ЦЬОМУ БОЮ ОЛЕКСІЙ ОТРИМАВ ПОРАНЕННЯ НІГ. І ЩЕ ДОВГО НЕ ВІРИВ, ЩО ВИЖИВ

Коли на Сході України розпочалася війна, Олексій Соколовський залишив роботу і пішов на фронт добровольцем. На призовному пункті в Миколаївській області мобілізовані та працівники військкомату відразу помітили схожість Олексія з відомим боксером Усиком. Після медичної комісії Олексія з групою бійців відправили на військовий полігон. Так почалася його служба.

Їхнім командиром був майор Богдан Дмитрук. Два місяці він навчав бійців азів військової науки. А після Олексій Соколовський, його двоюрідний брат Олександр Говденко та інші хлопці підрозділу відбули в район проведення антитерористичної операції.

...Того дня був щільний туман. Після тривалого маршу бойові машини піхоти зупинилися неподалік злітно-посадкової смуги донецького аеропорту. Але ненадовго. Група майора Дмитрука отримала бойовий наказ. Олексій разом із іншими бійцями на п'яти БМП та двох танках уже наближався до монастиря, що розташований поблизу головного термінала. Коли головна похідна машина виїхала вперед, вдарили ворожі кулемети. За мить почали працювати і міномети. Дві БМП зупинилися. Під прикриттям диму з третьої машини зістрибнув Олексій і побіг до інших. Він відкинув апарель однієї і побачив контуженого водія, який дивився на нього «скляними» очима. Олексій переніс бійця в безпечне місце і кинувся до іншої машини. Під обстрілом він допоміг екіпажу завести двигун, і за якусь мить колона продовжила рух.

Бойовики посилили обстріл. Міни розривалися поруч. Побачивши позицію ворожого кулеметника, Олексій Соколовський та Олександр Говденко кількома влучними чергами знешкодили вогневу точку ворога. Інтенсивність стрільби знизилася, і бронегрупа прорвалася до монастиря. Але далі рухатися було неможливо. Попереду височів протитанковий вал, насипаний терористами. А тим часом ворог розпочав новий наступ.

Відповідь наших хлопців дещо «охолодила» ворога. Через деякий час бандити знову почали насідати з різних сторін...

Драматичні моменти того бою Олексій Соколовський і дотепер пам'ятає в деталях, наче це було лише вчора. Над його головою просвистіла і за мить вибухнула 120-міліметрова міна. Обличчя Олексія посікли уламки каменів. На бойових машинах почали вивозити поранених і вбитих. Решта бійців прикривали відхід. У цьому бою Олексій отримав поранення ніг. І ще довго не вірив, що вижив.

А потім, коли перебував на лікуванні у столичному військовому госпіталі, йому ще довго снилися жахіття. І була ще мрія з мирного життя: побувати на боксерському поєдинку кумира — боксера Усика. Мужність та наполегливість українського спортсмена надихали воїна у важкі моменти, були прикладом. І ось мрія здійснилася, а невдовзі після «історичної» помилки російських коментаторів ці два мужні чоловіки, усміхаючись, тиснули один одному руки в столичному Палаці спорту.

До речі, за згаданий бій герой отримав заслужену нагороду. Перший заступник Міністра оборони України Іван Руснак вручив Олексію Соколовському орден «За мужність» III ступеня.

Тарас МАШКОВЕЦЬ, «Народна армія»

ПЕРЕОЗБРОЄННЯ ВІЙСЬКА

«ПЕЧОРА-2Д» МОЖЕ ПОСИЛИТИ НАШ ПОВІТРЯНИЙ ЩИТ

Фахівці вітчизняної компанії «Аеротехніка-МЛТ» пропонують війську зенітний ракетний комплекс С-125–2Д «Печора-2Д».

В цілому український варіант модернізації ЗРК С-125–2Д ідеологічно схожий з російським проектом ГСКБ «Алмаз-Антей» С-125–2А («Печора-2А», дальність стрільби — 3,5–28 км, висота ураження — 0,02 — 20 км) і білоруським проектом унітарного підприємства «Тетраедр» С-125–2Т («Печора-2ТМ», дальність стрільби — 3,5–35,4 км, висота ураження — 0,02–25 км), повідомляє defense-ua.com.

ЗРК С-125–2Д призначений для ураження літаків тактичної і морської авіації, а також крилатих ракет повітряного базування, що діють на малих і середніх висотах за пасивних і активних перешкод удень і вночі. ЗРК С-125–2Д пройшов весь комплекс випробувань, включаючи бойові стрільби. В ході модернізації ЗРК С-125-М1 до рівня С-125–2Д було здійснене доопрацювання всіх основних засобів комплексу. За інформацією розробників, в ході вдосконалення було підвищено надійність, мобільність, живучість комплексу, стійкість РЛС до впливу радіоелектронних перешкод, а ресурс ЗРК був продовжений на 15 років.

До складу модернізованого в Україні ЗРК С-125–2Д входять пункт управління УНК-2Д, антенний пост УНВ-2Д, пускові установки 5П73–2Д, а також технічні засоби забезпечення. В результаті модернізації пункту управління УНК-2Д, розміщеного на базі автомобіля КрАЗ, його розрахунок скоротився з шести до 3–4 осіб, включаючи командира, офіцера-навідника і 1–2 операторів РЛС. Аналогове обладнання, розроблене в 1950-х рр. у СРСР, замінене цифровими системами, управління якими здійснюється з використанням дисплеїв з кабіни УНК-2Д, оснащеної системою клімат-контролю. Пункт управління пов'язаний з РЛС і пусковими установками, які можуть розташовуватися на дальності до 5 км, за допомогою бездротового інтерфейсу.

До складу дивізіону С-125–2Д входить до чотирьох ПУ з 16 ракетами, але надалі планується, що кількість ПУ залежатиме від побажань замовника. Крім того, компанія має намір використовувати для виявлення цілей РЛС з фазированими антенними гратами, а також провести модернізацію ЗУР. За підсумками випробування модернізованого комплексу було заявлено, що дальність виявлення ЗРК С-125–2Д цілі типу «тактичний винищувач» на висоті 7 км становить не менше 100 км, на висоті 20 м — не менше 28 км; мінімальна / максимальна висота ураження — 20 м / 21 км, горизонтальна відстань до дальньої межі зони ураження — 27 км, похила відстань до дальньої межі зони ураження — 37 км (± 5 км).

У нинішніх умовах прагнення збільшити кількість ЗРК для підвищення щільності угруповання сил і засобів ППО для боротьби з маловисотними цілями цілком зрозуміле. При цьому важливо усвідомлювати, що для виконання завдань протиповітряної оборони в зоні АТО всі складові ЗРК С-125–2Д (включаючи антенний пост УНВ-2Д і пускові установки 5П73–2Д) мають бути розміщені на рухомій базі.

РИНОК ОВТ

НОВИЙ ПРИЦІЛ ДЛЯ АК

Одна з українських компаній представила новий цифровий телевізійний приціл TSA-11.

Новий приціл зберіг усі переваги базової моделі Archer TSA 9 і має легку вагу та дозволяє вести ефективну стрільбу на великих дистанціях.

За словами представника компанії-виробника, в конструкції приладу акцент зроблено на експлуатаційних характеристиках — малі габарити, зручні органи управління в традиційному для приладів ARCHER герметичному корпусі.

Цей прилад розроблений спеціально під автомат Калашникова.

До основних функціональних можливостей приладу можна віднести наявність завантажуваних прицільних міток із автоматичним реверсом і масштабуванням, балістичних поправок, багаторежимного вбудованого модуля запису фото- і відеозображень, електронного рівня та інтерфейсу USB для знімання інформації, управління та програмування приладу.

У прицілі застосовуються високочутливі пасивні приймачі далекого інфрачервоного (теплового, LWIR) діапазону високої роздільної здатності та чутливості.

Кілька модифікацій об'єктивів забезпечують можливість вибору моделі прицілу, що найбільше відповідає завданню. Всі моделі мають ручне фокусування для комфортного та ефективного використання приладу.

Приціл оснащений кольоровим AMOLED міні-дисплеєм з високою роздільною здатністю.

Сучасна високотехнологічна елементна база блока електроніки дозволила реалізувати широкі функціональні можливості приладу при мінімальних габаритах, масі та споживанні енергії. Вбудований модуль запису дозволяє вести фото- і відеозапис у декількох режимах. Дані зчитуються через дротовий (USB) або бездротовий (Wi-Fi) інтерфейси. Прилад має один універсальний герметичний роз'єм для живлення, заряджання, відеовиходу і керування приладом.

Конструктивно приціл виконаний в ударостійкому водонепроникному пластиковому корпусі, стійкому до впливу агресивного середовища і заповненому інертним газом.

Також передбачено кріплення для установки додаткового обладнання.

ІНЖЕНЕРНЕ РІШЕННЯ

«БАСТІОНИ» ДЛЯ ПЕРЕДНЬОГО КРАЮ

Військові дії в зоні АТО висувають багато вимог щодо захисту бійців. Солдат, який перебуває просто неба, гостро потребує надійного, сучасного та, по можливості, комфортного укриття.

Іноземні компанії пропонують для захисту так звані «Бастіони», які встановлюються на блокпостах, а також інших точках зіткнення із противником. Одна з американських фірм запропонувала Україні серію таких збірних конструкцій.

Але, як виявилося, в Україні також виготовляють такі модульні укріплення. Компанія «Нілс» у місті Слов'янськ майструє свої «Бастіони» з оцинкованої сітки. Готові конструкції вже на місці заповнюються грунтом, піском тощо.

Бастіони складаються в стопи, тож їх можна перевозити легковим транспортом. Бійці зможуть самостійно здійснювати монтаж укріплень.

Сама конструкція являє собою металеву корзину, обтягнуту спеціальною тканиною — геотекстилем.

Для монтажу таких захисних споруд не знадобиться кран, бетонні блоки, тягачі. В результаті виходять досить надійні укріплення. З таких модулів можна будувати різноманітні укриття, відповідно до конкретного завдання.

Водночас вартість вітчизняного аналога в рази менша, ніж іноземного.

На полігоні «Бастіони» випробовували за участю військових. Укріплення були обстріляні зі станкового реактивного гранатомета РПГ-22 і витримали постріл.

ВІТЧИЗНЯНИЙ ВИРОБНИК

БОЄЗАПАС «ХИЖАКА» — 550 НАБОЇВ

Товариство з обмеженою відповідальністю «Харківський завод індивідуального захисту» освоїв серійне виробництво піхотного тактичного комплексу «Хижак». Комплекс дозволяє вести тривалу стрільбу з ходу з кулемета, патрони в який подаються з рюкзака за допомогою стрічки. Над реалізацією ідеї створення комплексу харків'яни працюють з осені 2014 року. Завдяки волонтерам перші комплекси вже почали поступати до підрозділів нашого війська.

Після декількох випробувальних застосувань комплексу в умовах реального ведення бою виробники доопрацювали та вдосконалили конструкцію.

Заступник директора «Харківського заводу індивідуального захисту» Максим Плєхов розповів, що перші зразки подібної зброї були використані американською армією під час в'єтнамської війни та досі стоять на озброєнні в армії США. Харківський комплекс має суттєві відмінності від закордонних аналогів. Основою комплексу є металевий короб, який розміщується в тактичному рюкзаку. Максимально в ньому можна вмістити до 550 патронів калібру 7,64 для кулемета Калашнікова. Тому й вага чимала — близько 25 кілограмів. Важливою деталлю «Хижака» є кулеметна стрічка, яка забезпечує рівномірну подачу патронів. Її аналоги використовуються в авіаційних гарматах, вертолітних гарматах тощо. У конструкції «Хижака» поєднані кращі технічні рішення.

Підготував Ігор ПАРУБСЬКИЙ, «Народна армія»

Народна армія
28 квітня 2015 року

РЕАБІЛІТАЦІЯ ПОРАНЕНИХ

«ТРИ КРОКИ ПОВЕРНЕННЯ ДО МИРНОГО ЖИТТЯ»

З початком проведення антитерористичної операції на Сході України серед інших постало й питання якісної і сучасної реабілітації поранених військовослужбовців — учасників антитерористичної операції на Донбасі.

Довелося пришвидшено розробляти нову систему реабілітації, яка б мала поєднати досвід минулих десятиліть з нинішніми потребами. Про це, зокрема, розповів помічник Міністра оборони України, куратор напряму реабілітації військовиків — доктор медичних наук, професор, заслужений лікар України полковник медичної служби Всеволод Стеблюк.

— Всеволоде Володимировичу, розкажіть, будь ласка, про систему реабілітації наших військовослужбовців та про проблеми, які виникають у цій роботі?

— Слід розпочати з того, що ж нині являє собою реабілітація. Адже часто звичайні люди плутають її з іншими медичними поняттями. Під реабілітацією розуміється відновлення функціонального стану ушкодженого організму або максимальна адаптація його до нових умов, пов'язаних із обмеженнями, які накладають на людину її травми.

До початку проведення антитерористичної операції на Сході України існувала система неврологічної реабілітації (післяінсультної), нейрохірургічної (травми хребта), кардіологічної (після інфарктів та кардіохірургічних втручань) та спортивної.

Більшість закладів, що займалися реабілітацією, належали до санаторно-курортної системи та не являли собою власне реабілітаційних закладів.

Відсталість української системи реабілітації передусім пов'язана з нормативно-правовими обмеженнями: відсутність фаху «реабілітолог» у переліку спеціальностей, в Україні немає фаху фізичної та реабілітаційної медицини, визнаного в усьому світі лікарською спеціальністю, та відсутність спеціальності «фізичний терапевт» (нелікарська медична спеціальність). Крім того, в медичних закладах немає програм підготовки лікарів-реабілітологів.

Ще одним наріжним каменем залишаються стандарти реабілітації. В усьому світі існує єдина класифікація порушень основних функцій організму та обмежень життєдіяльності. В Україні, на жаль, поки що її застосовують не надто широко.

У нашій медицині прийнято лікувати хвороби, пошкодження, не задумуючись над тим, до яких обмежень життєдіяльності це призведе та зміни яких показників варто досягати, щоб максимально повернути пораненого військовослужбовця у стан медико-соціальної адаптації.

— Скільки поранених бійців нині в медичних закладах України та які травми переважають?

— За період проведення антитерористичної операції на Сході України загалом було поранено понад п'ять з половиною тисяч військовослужбовців, в них такі поранення: кінцівки — 52,4%, голова — 33,5%, груди — 5,2%, шия — 1,6%, хребет — 0,4%, таз — 0,7% живіт — 6,2%.

У лікувальних закладах Міністерства оборони України пройшли реабілітацію понад чотири тисячі військовиків. Цей процес триває постійно, тому більш точної цифри назвати не можу — вона змінюється мало не щодня. В санаторіях оборонного відомства зараз перебувають понад 460 бійців, у інших закладах, таких, як госпіталі ветеранів війни, — 1982 військовослужбовці. До цих медичних закладів направляють поранених, що вже пройшли реабілітаційні курси в клінічних відділеннях.

Також зараз працює механізм направлення постраждалих у зоні АТО до госпіталів ветеранів війни. Вони мають у своєму активі вісім тисяч ліжок і можуть за потреби перекривати нестачу місць. Крім того, завдяки розробленому механізму частково знімається навантаження на військово-медичні заклади. Варто зазначити, що за кордоном на реабілітації нині перебувають 9 учасників АТО і 28 — на лікуванні.

Протезування загалом потребували 82 військовослужбовці. З них 22 — верхніх кінцівок, 57 — нижніх та 3 — і верхніх, і нижніх. Уже проведено протезування 19 бійцям.

— Які сьогодні потужності військово-медичних закладів оборонного відомства для проведення реабілітації військовослужбовців та чи вистачає матеріальних ресурсів?

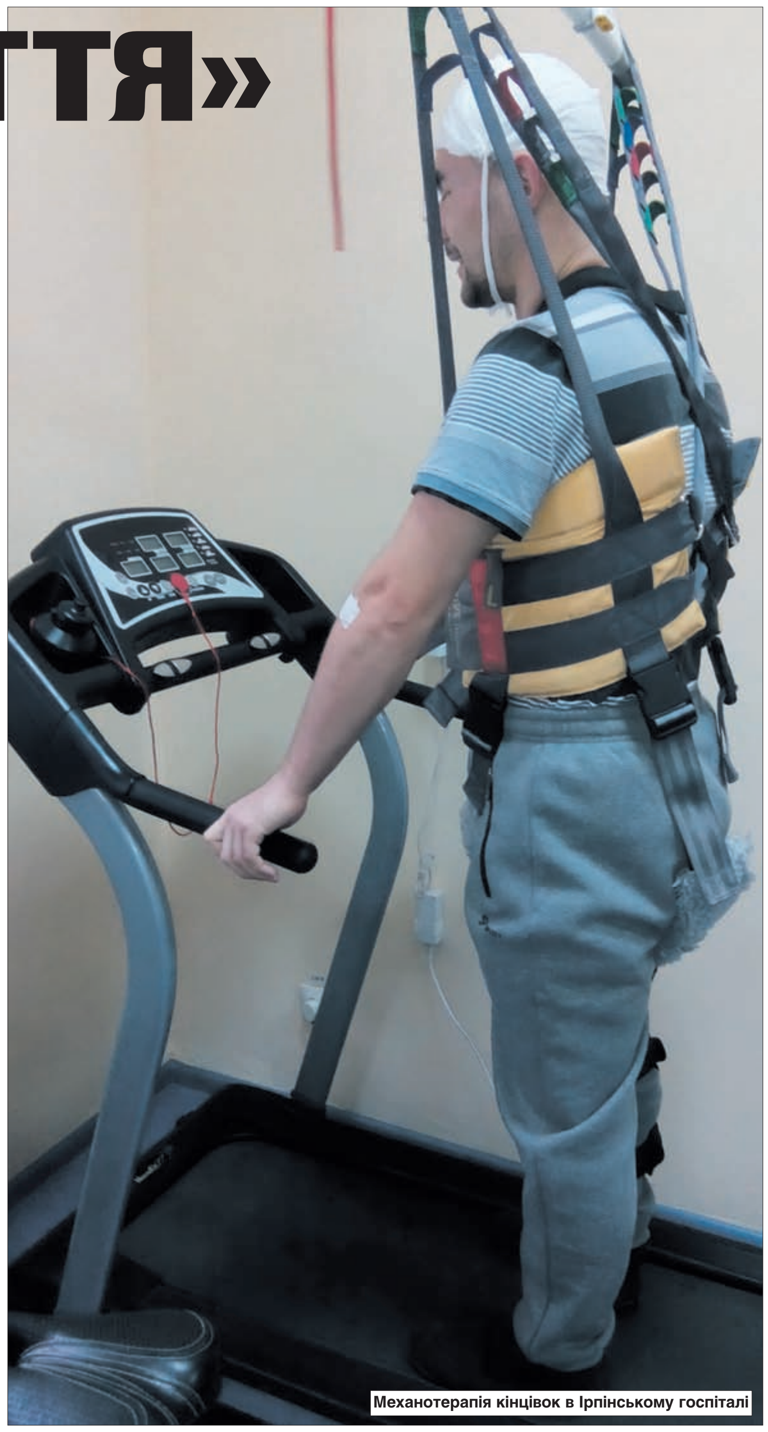
— Існуюча система реабілітації в лікувальних закладах Міністерства оборони України складається із госпітальної ланки (після первинних хірургічних втручань бійці повертаються до госпіталів, де їм роблять реконструктивні реабілітаційні операції або проводять реабілітаційне лікування з використанням фізіотерапії, лікувальної фізкультури тощо), реабілітації в спеціалізованих відділеннях відновного лікування в Ірпені, Львові, Вінниці та санаторіях оборонного відомства.

Структура реабілітаційних ліжок розподілена між шістьма військово-медичними закладами. У Трускавецькому центральному військовому клінічному санаторії — 500 ліжок. Тут фахівці лікарської справи спеціалізуються на патології органів травлення та видільної системи і зараз тут знаходяться на реабілітації 46 військовослужбовців. Центральний військовий клінічний санаторій «Хмільник» має 400 ліжок та займається патологією опорно-рухової системи. В установі зараз проходять реабілітацію 32 учасники АТО.

У санаторному відділенні Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону (Вінниця), де 100 ліжок, на етапі ранньої реабілітації перебувають 22 поранені бійці. 17 військовослужбовців на цьому ж етапі знаходяться в Клініці реабілітації Військово-медичного клінічного центру професійної патології в Ірпені. Загалом клініка може прийняти 70 пацієнтів. Спеціалісти Військового санаторію «Пуща-Водиця» проводять психосоматичну реабілітацію 29 військовиків, а в активі загалом 250 ліжок. А реабілітацією спинальних поранених та з ураженнями головного мозку займаються у відділенні нейрореабілітації Військово-медичного клінічного центру Західного регіону (Львів), де підготовлено 30 ліжок, з яких 17 вже зайняті пораненими в зоні АТО військовими.

Матеріально-технічна база реабілітаційних відділень Львова та Ірпеня є сучасною, використовуються новітні технології. Переважно все придбано за допомогою волонтерів, громадських організацій та діаспори. Санаторії Міністерства оборони — типові радянські санаторії в хорошому розумінні цього слова, мають повний спектр фізіотерапевтичної апаратури, бальнеологічні відділення, плавальні лікувальні басейни. Проте більшість апаратури застаріла, а головне — відсутній сучасний системний підхід до реабілітаційного процесу.

Для забезпечення реабілітації планується навчання персоналу через майстер-класи, які зголосилися провести фахівці з США, Канади, Великої Британії, в перспективі — навчання українських фахівців у Канаді.

Механотерапія кінцівок в Ірпінському госпіталі

— Які плани на створення в Україні потужної реабілітаційної служби?

— Створено навчально-методичний центр медико-психологічної реабілітації за участю Української військово-медичної академії, Національної академії медичних наук, Інституту психології Національної академії педагогічних наук, громадських професійних організацій «Українське товариство фізичної та реабілітаційної медицини», «Українська асоціація психотерапевтів», «Психологічна кризова служба» та Державної служби у справах ветеранів війни та учасників АТО. Розроблено програму тематичного вдосконалення лікарів для військово-медичних закладів з медико-психологічної реабілітації.

Також уже розроблено трирівневу систему реабілітації («Три кроки повернення до мирного життя» «Three steps for back to peaceful life»), відповідно до якої рання реабілітація починається у ВМКЦ після завершального хірургічного втручання. Там же відбувається оцінювання функціональних порушень, складається паспорт реабілітації поранених включно з оглядом психолога та передається на наступний етап — у реабілітаційне відділення (клініку), де активно проводиться як фізична, так і психологічна реабілітація та робота з соціальними працівниками. Третій етап — санаторна реабілітація, поєднана з соціальною адаптацією (підключення соціальних служб). Будуть створені 3 комплекси: ВМКЦ (Київ) — Ірпінь — Пуща-Водиця, ВМКЦ (Вінниця) — санаторне відділення (Хмільник), ВМКЦ (Львів) — реабілітаційне відділення (Трускавець). Пілотний проект стартував у Ірпені минулого місяця.

Крім того, вчора в Ірпені відкрився перший в Україні центр психофізичної реабілітації (в межах канадського проекту «Ангели-охоронителі України») з використанням найсучасніших технологій психофізичного впливу, інтерактивних методик реабілітації.

Психологічну реабілітацію в госпіталях зараз надають як штатні лікарі-психіатри та психотерапевти, так і фахівці з громадських організацій — кризова психологічна служба, асоціація психотерапевтів України. Розробляються стандарти (критерії) допуску волонтерів-психологів до поранених, щоб не допускати непрофесіоналізму. З родинами працювати не виходить через те, що ми не маємо механізму направлення на безкоштовну реабілітацію подружжя. Для прикладу, в Естонії після повернення з місії НАТО військовослужбовці разом з родиною направляються до санаторію на 3 дні безкоштовно, а далі — за пільговою ціною.

На закінчення варто додати, що для підготовки кадрів створюється кафедра бойової психічної травми та медико-психологічної реабілітації в Українській військово-медичній академії.

Бесіду вів Микола ФЕДОРКІВ, «Народна армія»

ІНТЕРАКТИВНИЙ РЕСУРС

ДИСТАНЦІЙНО ТА ОПЕРАТИВНО

Започатковано інтерактивний ресурс психологічної допомоги бійцям АТО та їхнім родинам — dopomoga.life. За повідомленням Українського кризового медіацентру, сайт відкрито Асоціацією фахівців з подолання наслідків психотравмуючих подій за підтримки Канадсько-української фундації.

— Цей сайт є унікальним, бо дає можливість дистанційно, оперативно та анонімно проводити самодіагностику, дізнаватися, що таке психотравма, стрес, якими є його наслідки, а також як у конкретному випадку може бути допомога та самодопомога, — заявила психолог Катерина Проноза.

Ресурсну основу проекту становлять матеріали канадської організації Operational Stress Injury (OSI) Clinics — мережі клінік, що опікуються психічним здоров'ям колишніх військовослужбовців і ветеранів поліції, які також здійснюють профілактику і лікування посттравматичного стресового розладу (ПТСР). Ці матеріали були надані проекту Королівським центром психічного здоров'я в Оттаві.

З цим ресурсом, який є безкоштовним, можна працювати з мобільних телефонів, комп'ютерів та інших мобільних приладів. Тут є інтерактивні опитувальники, за допомогою яких кожен бажаючий може не лише об'єктивно оцінити власний стан психічного здоров'я, але й ідентифікувати первинні ознаки тих чи інших розладів та спланувати подальші дії.

ГІСТЬ «НАРОДНОЇ АРМІЇ»

«НАМАГАЮСЯ ПІДТРИМАТИ КОЖНУ БЛАГОДІЙНУ ІНІЦІАТИВУ, АБИ ДОПОМОГТИ УКРАЇНСЬКОМУ СОЛДАТУ»

Ми продовжуємо знайомити читачів із представниками вітчизняного шоу-бізнесу. Цього разу наш співрозмовник — талановитий український телеведучий, актор та шоумен Геннадій Попенко.

— Пане Геннадію, чи служили ви у війську?

— Скажу відверто — не служив. Хоча мріяв і готувався змалечку, аби стати морським піхотинцем. Для цього відвідував секції з кульової стрільби, боротьби, кікбоксингу та плавання. Навчався спортивного орієнтування. Думав, що військова служба стане справою усього мого життя. Але, на жаль, на медичній комісії у військкоматі мене забракували через три струси мозку та значну кількість переломів пальців, носа та ніг, які отримав через те, що намагався влізти скрізь, куди навіть і непотрібно було б. Почуття справедливості в юнацтві зашкалювало, тому було багато бійок та конфліктів. Полтава. 90-ті. Що тут ще скажеш?

— Чи підтримали ви Революцію гідності, виходили на Майдан?

— Так, я був і на першому, і на другому Майдані, адже вважаю, що дух боротьби за кращу долю притаманний характеру українців.

На другому Майдані 1 грудня був на Банковій. І намагався спинити хлопців, що кидали «коктейлі Молотова» у бійців ВВ. Просто шкода було тих молодих, беззбройних хлопців у чорній формі, які виконують чиїсь накази. Далі ж допомагав Майдану, так би мовити, культурно. В будинку мерії, в актовій залі, а потім і на головній сцені з театром «Перетворення» грали уривки з вистав, що співзвучні тогочасним подіям. Це було досить незвично для глядачів на тлі концертів, промов чи молитов, але так приємно було бачити, як вони все розуміють, співпереживають і надихаються тим, що ми їм говорили мовою театру.

— Відомо, що ви допомагаєте українським військовим. Розкажіть, де були та в чому виявляється ця допомога?

— До військових почав їздити ще за анексії Криму. На кордон півострова вперше мене запросив поїхати Сергій Притула. Зібравши речі та гроші, ми вдвох вирушили на південь. Це були такі собі «проби пера» волонтера. В той час ми ще не до кінця усвідомлювали потреби бійців, тому везли допомогу навмання. Тицяли хлопцям у руки гроші, а вони дивились на нас круглими очима та відмовлялися.

Далі були концертні тури: і «Підтримаємо своїх», і з фондом «Оберіг роду» та його ідеологом Ольгою Лашко. Проїхали і прифронтові зони, і знову кримські кордони, і військові частини, військовослужбовці яких знаходилися на ротації.

З «Оберегом роду» були тижневі тури, спали в «бусиках», завантажених гуманітарною допомогою. Після таких от концертів у телефоні з'явилися контакти на кшталт «Капітан N», «Лейтенант S» тощо. А потім хлопці з передової часто дзвонили просто для того, аби почути знайомий голос, відпочити душею під час розмови. Нерідко просили поговорити із кимось зі своїх улюбленців, були щасливі, коли сконтактовував їх із артистами з того ж «95-го кварталу». Звичайно, в таких розмовах намагаєшся зрозуміти, що нагально необхідно бійцям, адже вони не часто зізнаються, тому доводиться випитувати. Але якщо просять, то знаєш, що це дійсно необхідно.

Тепер, передаючи необхідні речі воїнам, розумієш, що самому їхати може й не варто, адже гроші, які ти витрачаєш на бензин, можна переказати їм, наприклад, на телефони. А доставляють допомогу до блокпостів на Сході місцеві активісти, з якими ми співпрацюємо. Вилаштувалася ціла схема, проста і зрозуміла всім її учасникам.

— У тилу теж багато робите для бійців?

— На мою думку, волонтерська діяльність — це не лише поїздки до хлопців і закупівля необхідного для них. Багато чого робиться на місці, в тилу. Гроші намагаємося шукати різними способами, для прикладу, проводимо багато мистецьких акцій. Для київського та чернігівського шпиталів влаштовували концерти в Будинку офіцерів.

Часто виникають окремі ініціативи, тому намагаюся їх не пропускати. Влаштовуємо й благочинні аукціони. Останній — виставка-продаж персональних робіт фотохудожниці Олени Божко. На виручені від цієї ініціативи кошти очікували аж 4 благодійні фонди. Потреби не зникають, тому намагаємося якнайплідніше працювати, аби допомагати військовим.

— Відомо, що ви полюбляєте мотоцикли. Розкажіть, будь ласка, про свій байк та чи траплялися із ним якісь курйози?

— Про мотоцикли можу говорити довго та докладно, але, думаю, що технічні характеристики тут нікому не потрібні. Тож будемо про емоції.

Мотоцикли просто обожнюю. Це стиль життя. Інший кут зору. Звичайно, це ще й практичність у пересуванні містом. Але це все одно не головне, бо ж коли хочеться максимальної практичності, помноженої на здоровий спосіб життя, то сідаєш на велосипед.

У мене вся родина «мотоциклетна». Дружина вже має свій особистий мотоцикл, хоча зізнається, що керувати їй подобається менше, аніж бути в ролі пасажира, під час руху не контролював процес і просто насолоджуватися відчуттями та краєвидами. Маленька доня Богданка теж шаленіє від мотоциклів і, покатавши її, доводиться вигадувати якісь заохочення, аби зняти доцю із дволісного друга.

На різноманітних байкерських зльотах, мототусівках ми теж намагаємося бути разом. Богданці подобаються великі бородаті дядьки, навіть є кілька улюблених. І ці велетні ледь не сльозу пускають, коли Бодя щось їм розповідає чи грається з ними.

— Як ведучому програми «Подорожуй Першим» на Першому Національному каналі в яких містах сподобалося та що запам'яталося найбільше? Де під час зйомок побували вперше?

— Катаюся Україною багато і давно. Були і піші, і вело-, не кажучи про авто- та мотопоходи. Та все одно всього не побачиш. Життя не вистачить. Так сталося й з «Подорожуй Першим». Зі знімальною групою ніби були майже всюди, де й я бував до того, але…

Львівська область. Дрогобич, який я зазвичай об'їжджав десятою дорогою під час зйомок, розкрився, як квітка. Для мене це було місто, яке ти споглядаєш із опущеною головою. Бо ж таких поганих доріг, як на під'їзді до Дрогобича, я мало де бачив. А тут, взувши ноги в улюблені «тімбери» і гуляючи містом, можна було створити собі зовсім інше враження. Що, власне, й робив.

Вразила давня солеварня, яка є унікальною для України та й для всієї Європи, де сіль виробляють так само, як і 150 років тому; дерев'яна церква святого Юра, що існує приблизно із XIV століття, містить дивовижні малюнки на стінах.

На Батьківщині Івана Франка, у селі Нагуєвичі, до зйомок не був жодного разу, і глибина цього краю запала в душу. Чи то край дійсно такий, чи, може, дух письменника завмер в природі та людях…

Проте вже у Східниці почувався майже як удома — ці місця знаю, бо кілька разів бував там, і дороги, що змило водяним потоком, шоком для мене не стали.

Вразив Харків. Бо ставився до нього, як до сірого індустріального міста. Проте ми знайшли так багато зелених і мальовничих куточків, що враження довелося змінити.

А ще пощастило поспілкуватися з кількома ентузіастами-архітекторами, які влаштували екскурсію містом. Харків — це музей. Так багато українського модерну, конструктивізму початку минулого сторіччя не знайти ніде. Окремо пройшлися занедбаними будинками, знаковими для історії міста і країни. До прикладу, театр «Міссурі», в якому оголошували про приєднання України до Радянського Союзу. Прекрасна будівля, але стоїть, проростаючи пагонами тополі. Може, це вона так соромиться того акту?

Бесіду вів Владислав ІЛЬЧЕНКО, «Народна армія»

«ВЕСНА ПЕРЕМОЖЕ!»

«ВІЙСЬКОВІ ХОЧУТЬ ПОВЕРТАТИСЯ ТУДИ, ДЕ ЛЮДИ СИЛЬНІ ДУХОМ ТА ОПТИМІСТИЧНО ДИВЛЯТЬСЯ В ЗАВТРАШНІЙ ДЕНЬ»

Весна прийшла! І водночас з нею легендарний український гурт «ВВ» разом з Олегом Скрипкою призначає нові побачення своїм шанувальникам. Попри воєнні дії, що ведуться на Сході нашої держави, музиканти вирушають у «Великий весняний тур» під гаслом «Весна переможе!»

— Так сталося, що попередній тур «Чудовий світ», який був присвячений виходу нового альбому нашого гурту, перервався внаслідок трагічних воєнних подій в Україні, тому для нас особисто це все є логічним продовженням, адже ми хочемо донести до кожної людини, що світ — чудовий! Вважаємо, що правда переможе і ми будемо жити в процвітаючій, вільній та незалежній країні. Ми поїдемо до тих міст, в яких не встигли дати концерти. До того ж ми відвідаємо ті куточки України, в яких ніколи не були, зокрема Білу Церкву та Умань, — розповів Олег Скрипка.

За словами музикантів, вони активно готуються до музичної мандрівки, бо сумують за щирим рок-н-рольним драйвом, енергетикою повних залів та позитивними емоціями. Виконавці переконані, що музика є дуже важливою складовою життя будь-якого народу, а особливо українського сьогодні.

— Коли ми спілкуємось із військовими, що захищають нашу Батьківщину, то неодноразово чуємо від них, що вони не хочуть повертатися в тил, де люди сумують та постійно відправляють панахиди. Вони хочуть повертатися туди, де люди сильні духом та оптимістично дивляться в завтрашній день, — розповів Олег Скрипка. — Для прикладу, цікава подія відбулася на одному із наших нещодавніх концертів. Недивно, що під час нашого виступу в залі хтось махає квітами, руками, люди танцюють та отримують задоволення. А один хлопець, приміром, махав милицями. Потім він їх поклав на сцену й узагалі почав танцювати. Виявляється, то був поранений на Сході воїн з «Азова». Я дивлюся на нього і запитую, скільки ж тобі років? Лише 18, а протягом розмови на повному позитиві він запевняв, що Україна переможе, рок-н-рол переможе. Це стало для мене змістовною квінтесенцією нашого концерту. Хлопець виборює мир, а надихає його наша музика, тому це — важливо!

Загалом гурт «ВВ» з початку АТО на Сході України активно допомагає нашим військовим і постраждалим. Виконавці налагодили співпрацю з 25-ю окремою повітряно-десантною бригадою та заснували спеціальний фонд, за допомогою якого воєнки отримали багато теплих речей — нове взуття, куртки, шкарпетки хорошої якості тощо. Для 9-го полку оперативного призначення Національної гвардії України виконавці організували кампанію «Народжений у сорочці», яка передбачає збір коштів на інтернет-платформі. Кожен, хто долучиться, матиме шанс отримати раритетні речі з кліпів «ВВ», диск або квиток на концерт.

— І загалом усі наші сучасні виступи спрямовані на допомогу постраждалим у зоні АТО, частину прибутків віддаємо на потреби бійців. Концерти за кордоном також часто є благодійними, виступами в Україні допомагаємо військовим підрозділам за місцем дислокації. Наприклад, коли грали у Львові, допомогу отримала 80-та аеромобільна бригада, — розповів Олег Скрипка.

Підготував Владислав ІЛЬЧЕНКО, «Народна армія»

ВИХОВУЄМО ПАТРІОТІВ

«НАМ УКРАЇНА ВИЩЕ НАД УСЕ!»

У межах загальноміського проекту «Нам Україна вище над усе!» учні ліцею-інтернату з посиленою військово-фізичною підготовкою № 23 «Кадетський корпус» та вихованці Державного навчального закладу «Київський професійний коледж» прийняли велику і безцінну для всіх українців реліквію — прапори учасників АТО. Юні патріоти отримали прапор від 14-ї мотопіхотної бригади, який був в пекельному бою під Волновахою і прапор від морських піхотинців, які свого часу вийшли з тимчасово окупованого Криму, не зрадивши присязі та Батьківщині.

Співзасновник Київської міської спілки ветеранів АТО, демобілізований боєць Дмитро Примаченко вважає цей захід дуже позитивним: «Це одна зі складових патріотичного виховання. Ми бачимо, як діти стараються і постійно допомагають бійцям на передовій. Тому такі бойові прапори з «гарячих» точок будуть і надалі приїжджати до учнів та переходитимуть з однієї школи в іншу».

Урочисті заходи відбувалися з урахуванням військових традицій поваги і шани до державних символів України. А учні та курсанти сяяли від радості та пишалися тим, що їм першим серед столичних навчальних закладів випала честь розпочати естафету.

Так, віце-молодший сержант 9-А класу Шкурко Ілля зазначив: « Я дуже вдячний воїнам АТО, які передали нам прапор. Особисто для мене це означає, що ми отримали частинку перемоги та патріотизму від наших бійців на Сході країни. Вони воюють за нас, вони воюють за мир. Ми можемо спати спокійно, оскільки знаємо, що країна захищена. Переконаний, що завдяки цьому прапору ми будемо краще навчатися, оскільки у нас є гідні приклади героїв, на яких ми хочемо бути схожими».

Так розпочалася Естафета єдності в Києві. А надалі обидва Державні прапори, як символи незалежності України та її територіальної цілісності, будуть по черзі підніматись над навчальними закладами столиці.

Олена КРУГЛЄНЯ, «Народна армія»

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ПАМ'ЯТІ ЄВГЕНІЯ ЗЕЛЕНСЬКОГО

У Голосіївському районі міста Києва на вулиці Трутенка, 3Г відбулося відкриття меморіальної дошки на честь Героя України старшого лейтенанта Зеленського Євгенія Олександровича.

Він народився в родині військових і з дитинства мріяв продовжити сімейну справу — захищати рідну Батьківщину. Закінчив Академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного у 2012 році.

Офіцерську службу проходив у 8-му окремому полку спеціального призначення оперативного командування «Північ» Сухопутних військ України. Коли безпека і цілісність нашої держави опинилися під загрозою, Євгеній як справжній воїн відправився в зону проведення антитерористичної операції.

17 червня 2014 року поблизу міста Щастя Луганської області спецгрупа під командуванням Євгенія Зеленського йшла визволяти з полону товаришів. Але при виконанні завдання військові потрапили в засідку. Група відбила атаку ворога, однак Євгенія Зеленського було смертельно поранено снарядом з реактивного ручного протитанкового гранатомета. 24 червня 2014 року він помер. А 23 серпня 2014 року Указом Президента України старшому лейтенанту Євгенію Зеленському за героїзм і самопожертву, виявленні у захисті територіальної цілісності нашої держави, вірність Військовій присязі було присвоєно звання «Герой України» (посмертно).

Очі рідних та близьких Євгенія сповнені болю та сліз, однак вони знайшли в собі силу розповісти про героя. Так, друг Жені Олексій Тарасов наголосив, що поняття дружби для хлопця було понад усе. Він завжди приходив на допомогу товаришам.

Присутні вшанували пам'ять Євгенія Зеленського хвилиною мовчання. А настоятель храму святих мучеників Бориса і Гліба отець Юрій освятив меморіальну дошку та побажав усім мирного неба.

Своєю чергою військовий комісар Печерсько-Голосіївського об'єднаного районного у місті Києві військового комісаріату підполковник Віталій Хом'як зазначив: «Це не просто воїн, який загинув при виконанні своїх обов'язків, це без перебільшення Герой України. Тому що завдяки йому залишилися живими його побратими. Меморіальні дошки треба встановлювати для того, щоб люди знали, які герої проживали поруч та віддали своє життя за мирне небо над головою».

Олена КРУГЛЄНЯ, «Народна армія»

БОКСЕРСЬКИЙ РИНГ

«ДОКТОР СТАЛЕВИЙ МОЛОТ» — 64-ТА ПЕРЕМОГА

Чемпіон світу в суперважкій вазі за версіями IBF/IBO/WBA/WBO українець Володимир Кличко в Нью-Йорку захистив свої чемпіонські титули в бою з американцем Браянтом Дженнігсом.

За підсумками 12 раундів усі судді віддали перемогу українцю. Для Кличка, якого називають «Доктор Сталевий Молот», ця перемогла стала 64-ю на професійному ринзі при 53-х нокаутах.

Цей поєдинок став для українського боксера, напевно, найважчим після бою з Девідом Хеєм, що відбувся вісім років тому. Дженнігс виявився «міцним горішком». У бою з Кличком він був швидким, добре захищався й іноді ефективно атакував. Якби Браянт був активніший та винахідливіший саме в атаці, то у Кличка виникли б значно більші проблеми, аніж розсічення під лівим оком, отримане після чергової контратаки американця.

Після оголошення результатів Дженнінгс не був обурений рішенням рефері, але зазначив, що не погоджується з виставленими рахунками. Слід зауважити, що гонорар американського боксера за бій з Володимиром Кличком становив 1,2 мільйона доларів США. Це більше, ніж Дженнінгс отримав за всі 19 боїв, які він провів на професійному ринзі.

Володимир Кличко після перемоги над Браянтом Дженнігсом відзначив силу американця.

— Дженнінгс — дуже атлетичний та конкурентний суперник із хорошою швидкістю. У нього було велике бажання перемогти. Дженнінгс не дав мені сьогодні шансів використати краще свою праву руку, у нього такий стиль, проти якого важко боксувати, — зазначив Володимир Кличко.

Легендарний американський ветеран суперважкої ваги Джордж Формен після захисту титулів Володимиром Кличком зазначив: «У Кличка хороша кар'єра, хоча у США він дещо випав із загальної картини боксу. Водночас не схоже, щоб зараз був хтось, здатний його перемогти».

Інф. «НА»

ФУТБОЛ

НІЧИЯ НА КОРИСТЬ «ДИНАМО»

Українське «Ель Класіко», в якому традиційно вирішується доля чемпіонських нагород футбольної першості, відбулося у Львові. Київське «Динамо», що випереджає на п'ять пунктів донецький «Шахтар», мало б відстояти свої чемпіонські амбіції. Проте перемога «гірників» повернула б інтригу футбольній першості.

«Шахтар» до цієї гри підійшов практично без втрат, тож гірників останні кілька днів найбільше цікавило, чому контрольно-дисциплінарний комітет ФФУ скасував карточку Андрія Ярмоленка і він зможе зіграти на «Арені-Львів». У Сергія Реброва були інші проблеми. Через травми не могли зіграти Теодорчик та Велозу, а Сілва був дискваліфікований.

Кияни з перших хвилин матчу вели гру другим номером, сподіваючись на контратаки. Нічийний рахунок зустрічі цілком задовольняв «Динамо», а от «гірникам» перемога була потрібна, як повітря. Щоправда, незрозуміло, як «Шахтар» збирався здолати опір «динамівців», адже якихось неординарних дій в атаці доненчани так і не показали. Досить нервове протистояння вилилося в певну кількість «гірчичників». Інколи здавалося, щось суддя матчу ось-ось втратить контроль над гравцями і будь-якої хвилини може спалахнути бійка. Проте все обійшлося, і матч зрештою закінчився нульовою нічиєю, яка була на користь київського «Динамо». Кияни зберегли п'ятиочковий відрив від своїх головних переслідувачів і впевнено прямують до чемпіонства.

По завершенні матчу тренер «Шахтаря» Мірча Луческу залишився вірним собі, звинувативши в результаті матчу геть усіх — від уболівальників до арбітра, тільки не себе та гравців своєї команди. І тут Містер не здивував. Він знову розповів про тяжкі реалії «Шахтаря», який змушений поневірятися Україною і терпіти образу від суддів та уболівальників на «Арені-Львів», котрі вболівають за інші команди... Що тут додати? Програвати потрібно гідно, пане Луческу. Зрозуміло, що п'ять поспіль чемпіонських сезонів «Шахтаря» привчили вас і вболівальників клубу до перемог, але ж усе колись закінчується. Зрештою до завершення чемпіонату ще п'ять турів, може статися будь-що. До того ж дніпропетровський «Дніпро», який відстає від «Шахтаря» лише на один пункт, не приховує своїх амбіцій на срібні нагороди, тому основна боротьба ще попереду.

Андрій ЗАДУБІННИЙ, «Народна армія»

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 20182
Ціна вроздріб – договірна
Зам. № 40638

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Черговий по номеру — Вадим КОВАЛЬОВ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Pp - Реклама редакції (подається безкоштовно)
P - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці.
Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.